

növésű fűre fektette. Ott kitakarta az orchideát – a virág úgy feküdt a vízzel átítatott zsebkendőn, mint egy harmatos nyoszolyán.

Itt az utcának csak az egyik oldalán voltak házak. A túloldal parkra nyílt, és ezen az oldalon szabályos távolságban padokat állítottak a zöld élősövény mellé. A nagy jogtudós átment az úttesten, és leült az egyik padra. Olyan helyet választott magának, ahonnan szemmel tarthatta a közeli bokrokat és ösvényeket, de a túloldali járdaszegélyt is jól láthatta a családoknak oda kihelyezett Venus-topánkával. Az istennőt várta.

Másnap reggel egy munkába siető köztisztviselő talált rá, amint még mindig a padon ült, és félrebillent fejjel, félig nyitott szemmel olyan irányba nézett, amit nem lehetett semmilyen megszokott földi iránnyal azonosítani.

Falcsik Mária

BEJÁRÓLÍRA

dadog a dallam mostanában
nehéz napok sorában
nincsen most semmi semmi semmi
amitől költő lenni
az élet próza próza próza
lírája elaprózva
fénytörmelék a pocsolóban
egyszóval nagyreál van

visszhangtalan száll vallomásom
ezen az állomáson
eső volt: szennyét összeszedték
sínek közt kis medencék
olajos vízen lámpa játszik
valami csipke látszik
tán vállkendő volt szebb napokban
boldogabb gardrobokban

csak a szemek a táskás térdek
kattog a helyiérdek
szuszog akár egy vicinális
mélyen provinciális
még mintha ezzel is spórolna
úgy halad araszolva
sínen a vas csak úgy csikorgok
ha mégis versbe morgok

szoros a textúra szövése
odalett szép esése
szavam se szívmeleg se lenge
merev akár a penge
nem gyújtottam föl még a házat
de fogy a szép alázat
unom a börtönt versbe tenni
szabad* akarnék lenni

ARSPO. BREVIS

nekem szabadság kellene a dalhoz
de épp a daltól nem vagyok szabad
a költő óh elébb csak jár a szája
még bárki úr talárját megcibálja
fennen kötekszik csipked és kacag
mígnem egy szép nap elszorul a szíve
és megfakul a boldog öntudat
és odalesz a fess betyáros póz is
és nem gúnyolja többé megbízóit
mert tudja már hogy miféle urak

LE GRAND ÉCART

(A nagy mutatvány)

nézd ezt a pesti nagyszobát
búcsúzz indulunk nemsokára
kilátszik még az Ararát
de készülj: a víz szintje mára
elérte sziklánk oldalát
és reggel megmozdult a bárka
láttam inogni padlatát

* Vö. ARSPO. BREVIS.

igen ma este elmegyünk
szeretnék messze elhatolni
remélem van még bő helyünk
oly sok mindent kell felpakolni
amiből magunk megleszünk
s itt ez az évszázados holmi:
mindenből kettőt elteszünk

ne hengerítsd a vásznakat
nincs szükségem a vitorlákra
akármi erőktől dagad
gyorsan futó fregattok vászna:
bárkánk majd lassabban halad
de én nem bízom szélirányra
törékeny rakományomat

Csengery Kristóf

ZUBOLY HAJNALI ELMÉLKEDÉSE

Igazság szerint nem tudom, mi az igazság. Valójában fogalmam sincs a valóságról. Ha megkérdesz, hát becsülettel ki kell mondanom, hogy a becsületem – az csak olyan, mint a másé. Ezzel szemben jövőképem: az nincs. Viszont örömmel közlöm, hogy a múltat, részleteiben és egészében egyaránt, teljesen elfelejtettem. Persze egyet mégis bizton állíthatok: a semmi néha valaminek tűnik számomra, máskor meg a valami megvilágítása oly előnytelen, hogy semmibe venném.